

praznih rok so darovali temi
zbledele pejsaže predvečera.
na najbolj zapuščenih obzorjih
so našli večne zvoke zatona
in padli na dlan velike smrti.

SAMOTNA POLJA stopimo na tla votlih korenin
in zalivajmo s svojo vodo
rjaste naplavine preperelih dreves.
izmijmo mah z vlažnih vej,
da bo belo mleko naših teles
pojilo zakrnele lesnike.

podajmo se na to vijolično pot tišine
in razgrnimo vse cevaste ponjave
po kotanjah razjedene polja.

**REQIEM
ZA DRVARJA** čutil je, kako mu s sekirami
klestijo dušo.
videl je črne drvarje
in belo drčo na hribu.

zapiral je tope oči,
ki je z njimi objemal drevesa
in razpiral hladne pesti,
ki je v njih pela sekira.

čul je, kako mu črni drvarji
vse tiše in tiše
s sekirami klestijo
dušo jesenovo.

Peter Kolšek

SAMOSTAN, Skozi težka samostanska vrata,
ZRNO, kjer vedno odhajajo z iglami v rokah
SMEH doteka jutro z neoplojenimi robovi.

Med bele kamne,
 ki zorijo že tisoč let,
 tovorim tvoje čisto zrno.
 Pod blatnim vozom
 pelje tiha sled iz noči,
 kot bi zašlo rezilo.
 Na zidu besede pesnika,
 ki še živi.
 In tvoj smeh, tvoj smeh
 je zgneten v rumeni sad vrtov.
 Včasih sem iskri vranec,
 včasih sem utrujen.

NOČNA
 PESEM LOVA

Nastavljam zanke tvojim divjim prebegom,
 rdeči indijanski obleki.
 Jutranja luč je dahnila v lovca,
 ko je v goro zabodel lov.
 Praznina ječi v umitih grapah,
 le tihe sence obličja neslišno lebdijo
 kot goli veter v vlažnih nozdrvih.
 Včasih si tudi v belem,
 bluza valuje v bokih kot konji nevest.
 In jaz se vračam v tvoj prah
 in v tvoje sonce,
 ko tovorim zeleni hrib.
 Želja po življenju buri lov,
 poklon smrti obljublja sočen plen.

NOSTALGIČNA
 PESEM

Kamnita miza z belo hišo
 v senci lestev vode škač
 prst na steklu, slama v lini
 Slovenski narod, široke duri
 lectovo srce bo prah.

Med košenino bel životec
 jesensko listje, sinje rdečkaste vezi
 je to Meta, je vesela
 je čist moj daljni žalni trak
 so že padle vse redi.

Pot čez lužo, temna ostrešja
 po mizi tava očenaš
 deseta maša, Jelov griček
 srebrnjaki, dohtar s pravdo
 Meta, kdaj se tiho vdaš.

Meta Kušar

METAMORFOZA Konec je z žetvijo,
 konec je poletju,
 rešitev je ostala nedotaknjena.
 Sence drvijo,
 ko ptice spijo blizu ognjišč;
 ne zaničujem trenutka dolgega
 za najmanjši glas.
 Iščem visoko jutro,
 privid petelina, ki nosi svitanje v kljuno,
 ujame zadnje lise in vse temno
 speha na rob.
 Ni mogoče gledati v sonce,
 ne moreš se greti na mnogokotniku
 sitem svetlega.
 Lahko stanjšaš zrak
 in povečaš razsežnost.
 S samim seboj v času večera zasvetiš svetlobo.

OKUS
 PO JABOLKU Jesen ne zapeljuje več,
 pa ne moreš biti ravnodušen.
 Čutiš
 žejo in lakoto,
 ne po jutru,
 ne po večeru,
 dan se ti je ves dal.
 Mogoče manjka drobtina,
 ker je bil samo tvoj.